

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Cobzac Elena, Țurcan Anatolie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatului Dabija Ilie, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Dabija Ilie Xxxxx, născut la xxxx, originar și domiciliat în mun. xxx, str. xxxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 22.12.2016 - 13.12.2018 (prima instanță);
2. 25.02.2019 - 13.03.2019 (instanța de apel);
3. 10.06.2019 – 30.10.2019 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 13 decembrie 2018, Dabija Ilie a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, și în temeiul art. 53 lit. g) coroborat cu art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, a fost liberat de răspundere penală, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că inculpatul Dabija Ilie în perioada - primăvara anului 2016, până aproximativ la data de 19 august 2016, intenționat a rămas ilegal, fără acordul proprietarilor, în casa situată pe str. xxx, nr. xxx din com. xxxx, mun. xxxxxx, refuzând să se conformeze cererii exprese a părților vătămate Dabija Elenn și Socolenco Tamara de a părăsi locuința.

Prima instanță a calificat acțiunile inculpatului Dabija Ilie în baza art. 179 alin. (1) Cod penal – violarea de domiciliu, adică rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane, fără consimțământul acesteia, ori refuzul de a-l părăsi la cererea ei.

2. Sentința primei instanțe a fost contestată cu apel de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatului Dabija Ilie, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Dabija Ilie să fie achitat de sub învinuirea de comitere a

infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea apelului, apelantul a invocat că:

- lipsește latura subiectivă a infracțiunii, contrar constatării primei instanțe, or inculpatul a fost ghidat de faptul că credea că are un drept de folosință asupra imobilului, dar nu avea intenția de violare de domiciliu;

- pe parcursul procesului nu a fost identificat vreun motiv ilicit al locuirii inculpatului în casa părintească, scopul aflării acestuia în imobilul amplasat în mun. xxx, com. xxxx, str. xxxxx, nu cade sub incidența legii penale;

- inculpatul a locuit în casa părintească începând cu anul 2014, considerând în mod obiectiv că locuiește în acel imobil cu depline drepturi, or, aceasta era casa în care el a crescut în egală măsură cu toți ceilalți frați și surori, inclusiv cu părțile vătămate;

- din momentul întocmirii contractului de donație la 02.04.2015 și până la altercațiile din luna august 2016, părțile vătămate nu au înaintat nici o somație inculpatului referitor la faptul că ele au devenit proprietarele imobilului din str. 1 xxx nr. xxx, com. xxxx, mun. xxxx, cu solicitarea eliberării spațiului locativ;

- declarațiile părților vătămate urmează a fi apreciate critic, precum că inculpatul, de altfel, ca și ceilalți frați, cunoșteau că ele sunt proprietarele imobilului, mama lor, Dabija Nadejda, comunicându-le acestora despre existența contractului de donație, încă în primăvara anului 2015, când s-au întâlnit la masa de Paște;

- prima instanță neîntemeiat a dat o apreciere critică declarațiilor martorilor Bodrug Teodor, Pavaluc Iulia, Cebotari Irina, Cebotari Roman, pe motiv că din declarațiile lor nu rezultă că aceștia ar fi fost la fața locului la 10.08.2016;

- toți martorii audiați, declarațiile cărora instanța le-a dat o „apreciere critică”, au relatat circumstanțe importante care se referă la perioada incriminată inculpatului;

- primăvara anului 2016 până aproximativ la data de 19 august 2016, relevând, în special aspecte referitor la faptul că doar Dabija Ilie (dar nu și părțile vătămate) a domiciliat în perioada respectivă în imobilul din str. xxxx, nr. xxx, com. xxxx, mun. xxxxx, precum și faptul că părțile vătămate nu au comunicat despre existența contractului de donație a imobilului din 02.04.2015 (infirmând declarațiile acestora că au comunicat fraților despre faptul dat în primăvara anului 2015, când s-au întâlnit la masa de Paști);

- prima instanță nu a examinat cauza multilateral și a omis să supună analizei și aprecierii juridice înscrisurile prezentate de apărare și anexate la materialele dosarului, copia materialului acumulat în rezultatul examinării informației nr. 14826 din 03.08.2016 la cererea lui Dabija Ilie, plângerea lui Dabija Ilie referitor la neexaminarea cererii sale, înscrisuri care confirmă faptul că inculpatul nu a cunoscut despre existența contractului de donație din 02.04.2015 și despre aceea că Dabija

Elenn și Socolenco Tamara sunt proprietarele imobilului din str. xxxx, com. xxxx, mun. xxx;

- lipsește obiectul juridic al infracțiunii, or noțiunea de „domiciliu” în sensul art. 8 CEDO, este locul în care o persoană trăiește pe o bază stabilă, astfel încât orice cadru de viață poate constitui un domiciliu, iar din declarațiile participanților la proces și probele administrate rezultă că în casa situată pe str. xxxx, com. xxxx, mun. xxxxx, nici Dabija Elenn și nici Socolenco Tamara, nu au locuit anterior și în momentul producerii incidentului, adică în perioada primăvara anului 2016 până în luna august 2016. Părțile vătămate nu au avut domiciliul în casa situată pe str. xxx xx, com. xxx, mun. xxxx, dar partea vătămată Dabija Elenn a declarat că are domiciliul pe adresa, mun. xxx, or. xxx, str. xxx, iar partea vătămată Socolenco Tamara în mun. xxx, str-la xxxx, ap. xx;

- chiar dacă părțile vătămate Dabija Elenn și Socolenco Tamara dețin dreptul de proprietate asupra imobilului din str. xxx, com. xxx, mun. xxxx, acesta nu era folosit de acestea în calitate de domiciliu, iar inculpatul nu cunoștea despre dreptul de proprietate a părților vătămate.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că deși inculpatul Dabija Ilie nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia este pe deplin dovedită prin probele prezentate de către partea acuzării, printre care, declarațiile părților vătămate Dabija Elenn și Socolenco Tamara, declarațiile martorilor Socolenco Mihail, Stegărescu Fiodor, Matveiciuc Oleg, Chiosa Radu, Dabija Nadejda, Dabija Gheorghe și documentele cercetate în ședința de judecată:

- raportul din 10.08.2016, prin care a fost documentat conflictul apărut pe str. xxx, com. xxxx (f.d. 9, vol. I);

- plângerea prin care Dabija Nadejda solicită organelor de poliție să întreprindă măsuri împotriva fiului Dabija Ilie, care nu dorește să părăsească locuința benevol de pe str. 1 Mai nr.19 (f.d. 10, vol. I)

- procesul-verbal de constatare la fața locului din 10.08.2016 (f.d. 18, vol. I);

- contractul de donație din 02 aprilie 2015, prin care Dabija Nadejda a donat lui Socolenco Tamara și Dabija Elenn - lotul de pământ acordat pentru construcții, casa de locuit individuală, construcția accesorie situate pe adresa mun. xxxx, xxxx, str. xxx nr. xxx (f.d. 19-21, vol. I);

- certificatul din Registrul bunurilor imobile (f.d. 22, vol. I).

Instanța de apel a reținut că prima instanță, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit situația de fapt corectă, dând faptelor

reținute în sarcina inculpatului Dabija Ilie încadrarea juridică corespunzătoare, și anume în baza art. 179 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a notat cu referire la argumentele avocatului Bodean Ina, precum că prima instanță eronat a apreciat critic declarațiile martorilor Bodrug Teodor, Pavliuc Iulia, Cebotari Irina, Belciuc Anastasia, Cebotari Roman, că dezacordul părții apărării referitor la aprecierea probelor nu constituie temei de a reține aceste declarații ca fiind pertinente și concludente.

În acest sens, instanța de apel a menționat că prima instanță a reținut cu referire la declarațiile acestor martori, că aceștia nu au fost la fața locului la data de 10.08.2016, din care motive, declarațiile acestor martori nu corespund criteriilor de relevanță și concludență, și care ar dovedi nevinovăția inculpatului în comiterea faptelor prejudiciabile incriminate.

De asemenea, instanța de apel a indicat că din materialele cauzei rezultă că în baza contractului de donație din 02.04.2015, Dabija Nadejda a donat părților vătămate Dabija Elenn și Socolenco Tamara bunurile imobile situate în mun. Chișinău, com. Grătiești, str. 1 Mai, nr. 19 (f.d. 19-21, vol. I).

Instanța de apel a stabilit că în baza acestui contract, dreptul de proprietate asupra bunurilor sus menționate a fost transferat de la donator la donatari, fapt confirmat și prin certificatul din registrul bunurilor imobile, anexate la materialele dosarului. (f.d. 22, vol. I)

Astfel, instanța de apel a conchis că începând cu data de 24.04.2015, Dabija Elenn și Socolenco Tamara dețin dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile situate în mun. xxxx, com. xxxx, str. xxx, nr. xx, și corespunzător, sunt în drept să exercite asupra acestor bunuri atribuțiile dreptului de proprietate prevăzute de art. 315 Cod Civil.

Din aceste considerente, instanța de apel a respins argumentele părții apărării precum că inculpatul nu a cunoscut despre existența contractului de donație din 02.04.2015 și despre aceea că Dabija Elenn și Tamara Socolenco sunt proprietarele imobilului din str. xxxxx, com. xxxx, mun. xxxxx și că părțile vătămate au declarat în ședința de judecată despre faptul că au adus la cunoștință inculpatului aceste circumstanțe, iar faptul că inculpatul nu a verificat această informație nu îl absolvă de răspunderea penală pentru comiterea infracțiunii de violare de domiciliu.

Mai mult, instanța de apel a atestat că circumstanța referitor la faptul că inculpatul Dabija Ilie cunoștea despre contractul de donație se confirmă prin declarațiile martorului Dabija Nadejda, care în cadrul ședinței de judecată a confirmat acest fapt, menționând că în legătură cu aceasta la sărbătoarea de Paști a fost un conflict în familie.

Cu referite la argumentele părții apărării, precum că părțile vătămate, de fapt își au domiciliul în altă parte conform datelor din buletinele lor de identitate și că acest fapt exclude calificarea acțiunilor lui Dabija Ilie în baza art. 179 Cod penal,

instanța de apel le-a apreciat ca nefondate, menționând că pentru calificarea faptelor prejudiciabile în baza art. 179 Cod penal nu are relevanță faptul că domiciliul indicat în actele de identitate coincide sau nu cu locuința de pe adresa respectivă, aflarea în locuința unei persoane, chiar dacă aceasta nu este înregistrată acolo la domiciliu, fără voia sau contrar voinței proprietarului.

În acest sens, instanța de apel a relevat că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că noțiunea „domiciliu” se referă nu doar la spațiul legal ocupat sau dobândit, ci și la orice alt spațiu de locuit, dacă există legături suficiente și continue. În jurisprudența sa, CtEDO a indicat că noțiunea de domiciliu trebuie să primească o interpretare extensivă și poate să includă și reședința secundară sau casa de vacanță a unei persoane, întrucât persoana în cauză dezvoltă legături emoționale puternice cu acea casă (cauza Demades contra Turcia, 31 iulie 2003).

Astfel, instanța de apel a concluzionat că în urma aprecierii probelor administrate la materialele cauzei, faptul că inculpatul Dabija Ilie a conștientizat caracterul acțiunilor sale infracționale și a avut intenția directă de a se afla în incinta bunului imobil, care aparține cu drept de proprietate părților vătămate, contrar voinței acestora.

4. Decizia instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatului Dabija Ilie, care indică temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală și solicită casarea sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu dispunerea achitării acestuia de sub învinuirea în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea recursului, recurentul invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția;

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii;

- instanța de apel a fost solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare și s-a mulțumit de a relua motivarea primei instanțe, ce nu este acceptabil și contrar prevederilor legale, or instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fără a aprecia fiecare probă în parte și să-și expună opinia asupra fiecăreia, asupra admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe;

- în pofida alegațiilor apărării privind lipsa laturii subiective a infracțiunii de violare de domiciliu și criticilor aduse sub aspectul probării acestui fapt de către prima instanță, instanța de apel, în lipsa unei motivări plauzibile, a reiterat concluzia primei instanțe, precum că: *„inculpatul Dabija Ilie a conștientizat caracterul acțiunilor sale infracționale și a avut intenția directă de a se afla în incinta bunului*

imobil care aparține cu drept de proprietate părților vătămate, contrar voinței acestora”;

- constatarea instanțelor de judecată că inculpatul cunoștea despre contractul de donație și că acest fapt se confirmă prin declarațiile martorului Dabija Nadejda, că părțile vătămate au adus la cunoștință inculpatului că sunt proprietarele acestui imobil, iar faptul că nu a verificat autenticitatea informației nu-l absolvă de răspundere penală, este una subiectivă și nefondată bazată doar pe declarațiile contradictorii a părții vătămate și a martorului Dabija Nadejda, care nu coroborează cu celelalte probe administrate în cadrul cercetării judecătorești, cum ar fi declarațiile inculpatului și a martorilor Cebotari Irina, Pavliuc Iulia, Cebotari Roman, Dabija Gheorghe;

- urmează a fi apreciate critic declarațiile părților vătămate precum că inculpatul și ceilalți frați cunoșteau că ele sunt proprietarele imobilului, mama lor Dabija Nadejda le-a comunicat despre existența contractului de donație încă în primăvara anului 2015, la masa de Paști. Urmează a fi apreciate critic și declarațiile martorului Dabija Nadejda, care este mama inculpatului și a părților vătămate, or veridicitatea acestor declarații trezește dubii în legătură cu vârsta înaintată și starea de sănătate a martorului, cât și faptul că martorul, locuind împreună cu părțile vătămate se află sub influența lor;

- din declarațiile inculpatului rezultă că acesta nu a cunoscut despre faptul că surorile sale, Dabija Elenn și Socolenco Tamara au devenit proprietare a imobilului respectiv în baza contractului de donație din 02.04.2015, fiind convins că casa aparține cu drept de proprietate mamei sale, Dabija Nadejda și că el, ca și ceilalți frați are dreptul de a se afla în casa părintească;

- circumstanța de necomunicare a existenței contractului de donație este confirmată prin declarațiile martorilor Cebotari Irina, Pavliuc Iulia, Cebotari Roman, Dabija Gheorghe;

- fapta incriminată inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 179 Cod penal, și anume latura subiectivă, or această infracțiune se săvârșește cu intenție directă, făptuitorul fiind conștient de caracterul ilegal al pătrunderii sau rămânerii, fără consimțământul stăpânului, în domiciliul sau în reședința acestuia, încălcându-i astfel libertatea, iar intenția directă presupune existența unui motiv clar și a unui scop urmărit de cel vinovat, însă pe parcursul procesului penal nu a fost identificat vreun motiv ilicit al locuirii inculpatului în casa părintească, scopul aflării acestuia în imobilul din speță, este în afara incidenței legii penale;

- din momentul întocmirii contractului de donație la 02.04.2015 și până la altercațiile din luna august 2016, părțile vătămate nu au înaintat nici o somație inculpatului referitor la faptul că ele au devenit proprietarele imobilului din str. 1 mai 19, com. Grătiești, mun. Chișinău, cu solicitarea eliberării spațiului respectiv;

- este evident faptul că acțiunea inculpatului de aflare în gospodăria respectivă a fost ghidată de supoziția existenței unui drept de folosință al său asupra acestui imobil dar nu de violare a domiciliului. Or, însuși comportamentul inculpatului confirmă împrejurarea dată, el părăsind gospodăria imediat ce i-a fost prezentat înscrisul ce atestă dreptul de proprietate a părților vătămate asupra imobilului din str. 1 mai 19, com. Grătiești, mun. Chișinău;

- instanțele de judecată nu au analizat aceste argumente, în coraport cu probatoriul administrat;

- prima instanță abuziv și neîntemeiat a dat o apreciere critică declarațiilor martorilor Bodrug Teodor, Pavliuc Iulia, Cebotari Irina, Cebotari Roman (fără a le consemna cel puțin în cuprinsul sentinței și a face o analiză a acestora) pe motiv că „din declarațiile lor nu rezultă că aceștia ar fi fost la fața locului la 10.08.2016”, concluzie preluată și de instanța de apel;

- toți martorii audiați, declarațiile cărora instanța de apel le-a apreciat ca fiind lipsite de relevanță și concludență, au relatat circumstanțe importante care se referă la perioada incriminată inculpatului - primăvara anului 2016, până aproximativ la data de 19 august 2016, relevând, în special, aspecte referitor la faptul că doar Dabija Ilie (dar nu și părțile vătămate) a domiciliat în perioada respectivă în imobilul din str. xxxxx, com. xxxx, mun. xxxxx, precum și faptul că părțile vătămate nu au comunicat despre existența contractului de donație a imobilului din 02.04.2015 (infirmand declarațiile acestora că au comunicat fraților despre faptul dat în primăvara anului 2015, când s-au întâlnit la masa de Paște);

- instanța ierarhic-inferioară a omis de a supune analizei și a da o apreciere juridică înscrisurilor prezentate de apărare și anexate la materialele dosarului - copia materialului acumulat în rezultatul examinării informației nr. 14826 din 03.08.2016 la cererea lui Dabija Ilie; plângerea lui Dabija Ilie referitor la neexaminarea cererii sale etc., înscrisuri care confirmă faptul că inculpatul nu a cunoscut despre existența contractului de donație din 02.04.2015 și despre aceea că Dabija Elenn și Socolenco Tamara sunt proprietarele imobilului din str. xxxx, com. xxxx, mun. xxxxx;

- prin abordarea dată, instanța de apel a încălcat principiul contradictorialității, egalității părților în proces și, contrar prevederilor art. 24 Cod de procedură penală, art. 6 a Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului, a privat apărarea de dreptul de a prezenta probe și a dovedi nevinovăția inculpatului, cu încălcarea dreptului la un proces echitabil, în așa mod fiind comisă eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței;

- instanța de apel nu a respectat rigorile prevăzute de art. 101 Cod de procedură penală, or toate probele administrate nu au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile instanței de apel sunt formale și nefondate;

- este eronată și concluzia instanței de apel precum că imobilul din str. 1 Mai 19, com. Grătiești, mun. Chișinău reprezintă „domiciliul” părților vătămate Socolenco Tamara și Dabija Elenn, or noțiunea de „domiciliu”, în sensul art. 8 din CEDO, este locul unde o persoană trăiește pe o bază stabilă, astfel încât orice cadru de viață poate constitui un domiciliu. Noțiunea de „domiciliu” se caracterizează prin următoarele caractere juridice specifice: stabilitatea, unicitatea, obligativitatea și inviolabilitatea. Stabilitatea constă în aceea că domiciliul este locuința statornică, stabilă și principală a persoanei fizice. Unicitatea domiciliului rezidă în faptul că la un moment dat, o persoană fizică nu poate avea decât un singur domiciliu. Dacă cineva are în proprietate mai multe locuințe, numai una poate avea valoarea juridică a domiciliului;

- noțiunea de domiciliu implică nu ideea de imobil, luat în considerație în materialitatea sa, ci ideea de loc în care o persoană își desfășoară viața personală;

- noțiunea de „domiciliu” nu se confundă cu noțiunea de „proprietate”, iar lipsa consimțământului proprietarului nu întotdeauna este relevantă și nu poate fi pusă la baza calificării unei fapte conform art. 179 Cod penal, deoarece nu permanent aceeași persoană cumulează calitățile de titular al dreptului la inviolabilitatea domiciliului și de titular al dreptului de proprietate asupra imobilului aferent aceluși domiciliu;

- în speță, părțile vătămate nu își au domiciliul în casa situată pe str. xxxx din com. xxxx, mun. xxxx. Or, însăși partea vătămată Dabija Elenn a declarat că domiciliază pe adresa mun. xxx, or. Cricova, str. xxxx, iar partea vătămată Socolenco Tamara - în mun. xxxx, str-la xxxx, ap. xxx;

- chiar și dacă în ordine civilă Dabija Elenn și Socolenco Tamara dețin dreptul de proprietate asupra imobilului din str. xxxxx, com. xxxx, mun. xxxx, acesta este doar un bun imobil patrimonial, care însă nu este folosit de către părțile vătămate în calitate de domiciliu, în care își duc habitacul și la intrarea în care ar avea loc atentarea la valorile protejate de legea penală, care formează obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 179 Cod penal.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, și menționează că instanțele inferioare, rejudecând cauza s-au pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corect au încadrat acțiunile făptuitorului, iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate, iar instanța de apel în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat, s-a pronunțat și a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, specifică că din conținutul recursului se evidențiază că recurentul, de fapt, își motivează contestația prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a materialului probator, nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recurentul invocă prezența temeiurilor de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, și anume cazurile când: *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția și că nu au fost întrunite elementele infracțiunii”*.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent și motivele specificate în susținerea acestora, nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, din următoarele considerente.

În privința temeiului de recurs invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, nefiind identificate careva circumstanțe care ar justifica incidența acestui temei sub aspectele specificate de recurent, dat fiind faptul că, instanța de apel la judecarea apelului și adoptarea deciziei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate în apel, fiind redată clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel de menținere fără modificări a sentinței primei instanțe, prin care inculpatul Dabija Ilie a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179

alin. (1) Cod penal, în baza cumulului de probe, cercetate, verificate și apreciate just prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, soluția instanței de apel nefiind afectată de o eroare gravă de fapt, motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, care este expus clar, iar de către instanța de recurs ordinar nu sunt identificate temeiuri de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate, care este legală și întemeiată.

De asemenea, ce ține de argumentele recurenului descrise în cererea de recurs și în pct. 4 a prezentei decizii, prin care acesta își manifestă dezacordul cu aprecierea probelor de către instanțele de judecată, și anume a: *„declarațiilor părților vătămate Socolenco Tamara și Dabija Elenn, a martorilor Cebotari Irina, Pavliuc Iulia, Cebotari Roman, Dabija Gheorghe, Bodrug Teodor, Dabija Nadejda, precum și că ar fi fost ignorate declarațiile inculpatului Dabija Ilie”*, Colegiul penal reține că nu pot fi acceptate, din considerentul că asemenea critici de apreciere a probelor nu constituie temeiuri de recurs, reprezentând doar opinia subiectivă a recurentului, or, conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept esențiale comise de instanțele de fond și de apel.

Astfel, instanța de recurs ordinar nu dă o nouă apreciere probelor administrate la speța dată, ce este de competența exclusivă a primei instanțe și a instanței de apel, iar instanța de recurs ca instanță ierarhic superioară, examinează cauza doar sub aspectul prezenței erorilor de drept comise de prima instanță și cea de apel la judecarea cauzei, ce în speță nu au fost identificate. Or, se atestă că atât prima instanță cât și instanța de apel au apreciat probele prin prisma cerințelor stipulate în art. 101 Cod de procedură penală, expunându-se în sentință și în decizia instanței de apel cu privire la motivele respingerii probelor părții apărării și acceptării probelor prezentate de partea acuzării, respectând rigorile dictate de principiul contradictorialității stipulat în art. 24 Cod de procedură penală.

Subsidiar, Colegiul penal respinge ca inadmisibile și argumentele recurentului precum că: *„instanțele ierarhic inferioare au omis a se expune, supune analizei și da o apreciere juridică înscrisurilor prezentate și anexate la materialele dosarului -copia materialului acumulat în rezultatul examinării informației nr. 14826 din 03.08.2016 la cererea lui Dabija Ilie; plângerea lui Dabija Ilie referitor la neexaminarea cererii sale etc., înscrisuri care confirmă faptul că inculpatul nu a cunoscut despre existența contractului de donație din 02.04.2015 și despre aceea că Dabija Elenn și Socolenco Tamara sunt proprietarele imobilului din str. xxxxx, com. xxxx, mun. xxxx prin ce inculpatului Dabija Ilie i-ar fi fost încălcat dreptul la un proces echitabil și instanța de apel ar fi admis o eroare gravă de fapt care a afectat*

soluția instanței de apel, inculpatul fiind privat de dreptul de a prezenta probe și a dovedi nevinovăția inculpatului”.

Cu referire la aceste critici, Colegiul penal verificând materialele cauzei penale atestă că în prima instanță partea apărării a solicitat anexarea la materialele cauzei, înscrisurile menționate (f.d. 221, vol. I), fără însă a solicita examinarea sau cercetarea acestora în cadrul ședinței de judecată, nici în cadrul cercetării judecătorești, nici la finalizarea acesteia (f.d. 217-222, vol. I), după cum rezultă din procesul-verbal al ședinței de judecată. Totodată, situație similară se reține și din procesul-verbal al ședinței de judecată din instanța de apel (f.d. 14-16, vol. II), în care e însemnat că la finalizarea cercetării judecătorești, la întrebarea președintelui ședinței dacă e posibilă finalizarea cercetării judecătorești, apărătorul inculpatului a afirmat că e posibilă finalizarea cercetării judecătorești, fără a înainta careva obiecții sau solicitări de verificare a altor probe suplimentare decât cele reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată.

Mai mult, din partea descriptivă a deciziei instanței de apel (f.d. 34, vol. II) pct. 5.5.2, rezultă că instanța de apel a verificat și s-a expus detaliat, asupra argumentului apelantului că inculpatul Dabija Ilie nu cunoștea de faptul că părțile vătămate sunt proprietarile imobilului, respingându-l ca nefondant, din motiv că din probele administrate la materialele cauzei penale (în special declarațiile martorului Dabija Nadejda) se demonstrează contrariul.

Prin urmare, din aceste considerente Colegiul penal constată o invocare eronată de către recurent a prezenței în speță a încălcării dreptului la un proces echitabil a inculpatului Dabija Ilie și prezența vreunei erori grave de fapt comise de instanța de apel ce ar fi afectat soluția instanței de apel, motiv din care se resping ca neîntemeiate și argumentele expuse supra.

La fel, din conținutul recursului ordinar declarat, reiese că recurentul face o proprie apreciere a probelor în temeiul cărora prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluția, argumentându-și astfel propria versiune privind circumstanțele cauzei, menționând că fapta săvârșită de către inculpatul Dabija Ilie nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, pe motiv că nu a fost demonstrată latura subiectivă a infracțiunii, iar instanța de recurs ordinar la acest capitol invocă că nu poate fi acceptată această versiune, or aceasta contravine constatărilor corecte a instanței de apel în prezenta speță, concluzii întemeiate just pe cumulul de probe descris și apreciat de instanța de apel în decizia sa.

Mai mult, Colegiul penal atestă că în decizia sa, instanța de apel ținând cont de motivarea primei instanțe, s-a expus suficient de argumentat pe criticile recurentului, ce țin de interpretarea noțiunii de „domiciliu” în circumstanțele speței, că părțile vătămate își au domiciliul în altă parte, precum și de prezența elementelor infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal în acțiunile inculpatului Dabija Ilie, în special a laturii subiective (f.d. 32-35, vol. II), iar instanța de recurs ordinar

conchide că temeuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aceste aspecte contestate și în prezentul recurs, nu se identifică, or instanța de apel s-a expus în decizia sa, detaliat și argumentat asupra fiecărei probe prezentate, atât de către partea apărării cât și de partea acuzării, precum și pe toate chestiunile esențiale invocate în apelul declarat, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

7. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate în recurs care ar fi afectat hotărârile atacate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatului Dabija Ilie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Dabija Ilie xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **05 decembrie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie